

Η ακροκεντρώα σπερμολογία ως failed state

του Νίκου Σκοπλάκη

Εφόσον οι ακροκεντρώοι όμιλοι και οι ακροκεντρώες «προσωπικότητες», που συναποτελούν, φανερά (ή συγκαλυμμένα), συνιστώσα του κυβερνώντος συνονθυλεύματος, δυσκολεύονται να εκφράσουν οποιαδήποτε υποψία μεσότητας (πόσο μάλλον ...διαφωτισμένης) μεταξύ των ακραίων δεξιών συμμάχων τους, καταφεύγοντας στο μόνο πράγμα που ξέρουν να κάνουν καλά όταν η ζόρική πραγματικότητα θέτει σοβαρά ερωτήματα στα στερεότυπα της πολιτικής ταυτότητας και των συγκλίσεων που διακονούν: Δραπετεύουν στον θρύλο. Κι όχι οποιονδήποτε θρύλο, αλλά έναν ρυπαρό θρύλο που δυσφήμισε κοινωνικές κινητοποιήσεις και αγωνιστικές μορφές εκδημοκρατισμού απέναντι στους ολετήρες των μνημονίων, έναν θρύλο που, συγχρόνως, εξωράισε και σχετικοποίησε τις κινητήριες δυνάμεις φασιστικών εκτροπών και απογύμνωσης της ελληνικής κοινωνίας από κοινωνικά, εργασιακά, συνταγματικά δικαιώματα. Ο θρύλος των «άκρων», που, χρόνια τώρα, κόβει κάτι από τη μια, συρράπτει κάτι από την άλλη, συμπιλεί τερατώδεις αναγωγές και, στο τέλος, στρώνει το χαλί του τέρατος.

Την ίδια στιγμή, αυτός ο θρύλος χωνεύει το ιστορικό γεγονός για να το παραμορφώσει, ακόμα κι εν τη γενέσει του, όπως όταν πασχίζει να αλλοιώσει τα δεδομένα για τον τραμπισμό αλλά ελληνικά, τον οποίο επί χρόνια πριμοδοτεί.

Τα ακροκεντρώα μικρόφωνα (ή τιτιβίσματα) διαδίδουν μανιωδώς την ιστορική ανακρίβεια. Είναι το μοναδικό πράγμα που τους απέμεινε πάνω στον σωρό ερειπίων της μετα-δημοκρατίας για την οποία μόχθησαν με φανατισμό. Η ιστορική ανακρίβεια των ορισμών τους επιδιώκει -πάνω από όλα!- να ξοφλήσει με άβολα και δυσάρεστα γεγονότα του πρόσφατου παρελθόντος, απομακρύνοντας από το φως της κριτικής κοινωνικής συνείδησης πραγματικές και

εξίσου ενοχλητικές συνάψεις, τις οποίες αναδεικνύουν άλλα γεγονότα ιστορικής σημασίας στον παρόντα χρόνο. Οι πομπώδεις κοινοτοπίες μιας έτσι κι αλλιώς άκυρης, τάχαμου έλλογης, ανάλυσης έχουν κατολισθήσει μέσα στον βόρβορο της πιο ποταπής παραχάραξης και της πιο υστερικής σπερμολογίας• δεν είναι λιγότερο επικίνδυνα φαινόμενα σε τέτοιους καιρούς επειδή με τη χοντροκοπιά τους προκαλούν τα γέλια.

Ο Τραμπ στις... «πλατείες»

Όλη η (δημοκρατική) υφήλιος μιλάει για το φασιστοειδές λεφούσι ρατσιστών, (παρα)στρατιωτικών, παροξυσμικά αντιμαρξιστών, υπέρμαχων της ακραίας ανισότητας (που βλέπουν τον πολιορκητικό κριό του κομμουνισμού στον... Μπάιντεν!), σοβινιστών που ανακαλύπτουν παντού «εσωτερικούς εχθρούς» και, πιθανώς, βρήκαν τόσο εύκολα τον δρόμο για το Καπιτώλιο χάρη σε κάποια βαθιά κρατική καταπακτή. Μόνο τα ακροκεντρώα αυτόματα στην Ελλάδα παίζουν την ίδια χιλιομασημένη εμμονή της κακοφορμισμένης (μετα)πολιτικής τους ύπαρξης. Ανακαλύπτουν στις «πλατείες» και τον Τραμπ.

Πράγματι, σε κάποιες πλατείες της Ελλάδας υπήρξαν φασιστοειδείς, ρατσιστικές, σοβινιστικές και πολεμοκάπηλες, ισλαμοφοβικές και αντισημιτικές, επιθετικά σκοταδιστικές και λούμπεν συσσωματώσεις, ομόλογες με τις συσσωματώσεις που μπούκαραν στο Καπιτώλιο. Δεν ήταν, όμως, στις πλατείες που υποδεικνύουν τα ακροκεντρώα κρόταλα διά της διαστρέβλωσης και της πλαστογράφησης. Ήταν στις πλατείες όπου ο επιθετικός και αδίστακτος νεοσυντηρητισμός της κραταιάς κι αγαπημένης τους Νέας Δημοκρατίας έγινε -σύσσωμος!- ένα χαρμάνι με όλων των ειδών τα ακροδεξιά στοιχεία, τα νομιμοποίησε, τα κανάκεψε, σχεδόν τα προέτρεψε σε πογκρόμ πολιτικών αντιπάλων -αναρχικών και αριστερών πολιτικών αντιπάλων, όλων των αποχρώσεων – υποδαύλισε τον παροξυσμικό, τρομοκρατικό και εκφασιστικό εθνικισμό των μακεδονοφάγων, αναδέχτηκε ως αισθητική τα αξεσουάρ αποκριάτικου χορού χουντικών, συσπειρώθηκε με αξιοθαύμαστη άνεση εκεί που κυκλοφορούσαν στελέχη της ναζιστικής συμμορίας δολοφόνων, άκουσε χαρωπά εκκλήσεις για

έναν Φρανκούλη, αφού δεν υπήρχε εύκαιρος κάποιος Φράνκο. Ήταν οι πλατείες από όπου ξεκίνησαν οι πυρπολητές της Libertatia κι εκείνοι που μίαναν το μνημείο του εβραϊκού νεκροταφείου στη Θεσσαλονίκη• ήταν οι πλατείες στις οποίες η νυν κυβερνητική παράταξη έστρωνε χαρτί με όσους ζητούσαν ανασκολοπισμούς δι' «αναρχοάπλутους» μη εγνωσμένων εθνικών φρονημάτων.

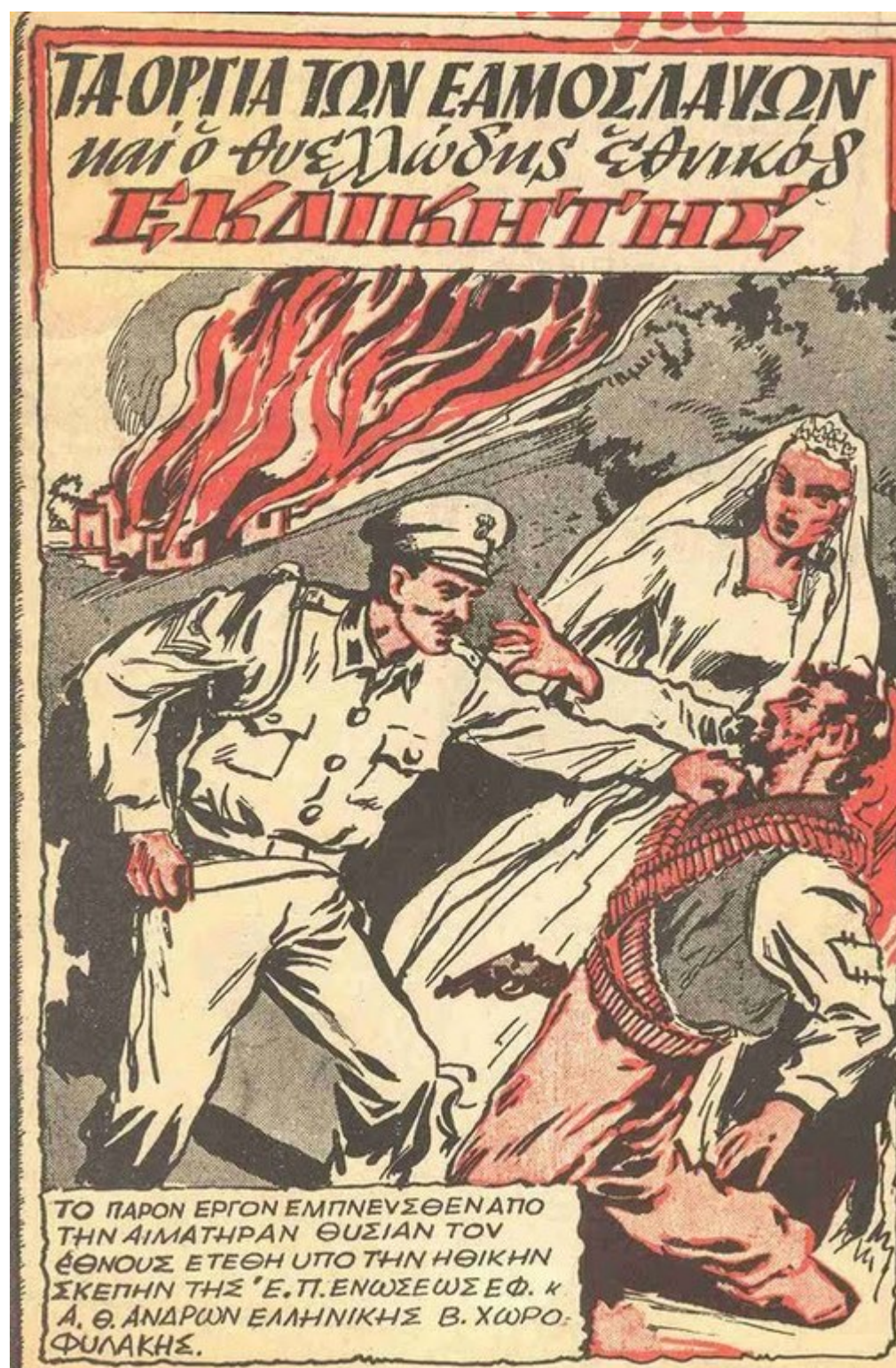
Στο χθεσινό φύλλο της, η καθημερινή κουβανική εφημερίδα, *Juventud Rebelde*, επισημαίνει: «Ο νεοφασισμός υπήρχε στις ΗΠΑ ήδη πριν από τον Τραμπ• η διακυβέρνηση Τραμπ, όμως, έκανε εντονότερη την επιρροή του και τον χρησιμοποίησε». Το μείγμα πολιτικής που έχει φανερό και καθημερινό στόχο τη συντήρηση και τη διεύρυνση της ταξικής ανισότητας μέσα από την οικοδόμηση συναινέσεων με τον σκοταδισμό και τον εκφασισμό, είναι κοινό σημείο αναφοράς τόσο στον τραμπισμό όσο και στον εγχώριο, κυβερνώντα πολιτικό σχηματισμό. Υπάρχει μια αντιστοιχία στην προβολή του «εθνικού μεγαλείου» με τις διαχρονικές αξίες του, που θα μπορούσε να εξασφαλίσει την ευημερία, εάν δεν τις υπέσκαπταν οι (φτωχοί) ξένοι/(φτωχές) ξένες και ο μαρξισμός. Το στιχάκι από τον ύμνο της Ν.Δ., «σε περιμένω να 'ρθεις και πάλι μαζί να φτιάξουμε μια Ελλάδα μεγάλη», πηγάζει από κοινωνικές παραστάσεις και παραδόσεις ανάλογες με εκείνες που αναφέρονται στο σύνθημα «make America great again!» (και ξεγέννησαν την Ελλάδα της ΝΔ με άφθονες βόμβες ναπάλμ). Ούτε είναι έξω από τις αντιλήψεις της αγαπημένης κυβέρνησης των ακροκεντρώων στην Ελλάδα τα «αντικινήματα» βάσης, με τη συμβολή κρατικών και ιδεολογικών μηχανισμών και ρητορική από τα αποθέματα του εκφασισμού, που ενθάρρυνε στις ΗΠΑ η διακυβέρνηση Τραμπ. Η παρότρυνση «πρέπει να ανακαταλάβουμε τις πόλεις μας», άλλωστε, μοιράζεται ακριβώς τις ίδιες φασιστοειδείς προδιαθέσεις με εκείνες που κινητοποιούν τους οπαδούς του Τραμπ. Σε τέτοιες πλατείες του αίσχους και της καταδίωξης προσφύγων, μεταναστριών και αυτοδιαχειριζόμενων πρωτοβουλιών κι αν έχουν βάλει το χέρι τους κυβερνητικοί φίλοι των ακροκεντρώων και εκλεγμένοι βουλευτές της συμμαχίας που κυβερνά την Ελλάδα!

Η ελληνική, ακροκεντρώα εκδοχή μη αναγνώρισης εκλογικού αποτελέσματος

Εξάλλου, ο ρευστός φόβος για κάθε ενδεχόμενο οικονομικού εκδημοκρατισμού ή/και της παραμικρής (υποθετικής ή πραγματικής) αμφισβήτησης ταξικών προνομίων σε συνθήκες παρατεταμένης κρίσης είχε φέρει τα ακροκεντρώα εξαπτέρυγα από νωρίς στις πρώτες γραμμές της μη αναγνώρισης του εκλογικού αποτελέσματος τον Ιανουάριο του 2015 και, λίγο πιο ύστερα, στις ίδιες πλατείες με τους νυν κυβερνητικούς φίλους τους. Δεν ήταν, βέβαια, κύριος στόχος αυτής της λυσσαλέας επίκλησης δεκάδων εξω-δημοκρατικών μέσων επιβολής (με κυριότερο το παραθεσμικό Eurogroup) η... «σταλινική» κυβέρνηση Τσίπρα, η οποία ήταν ήδη έτοιμη σε πολύ μεγάλο μέρος της για τη νεομνημονιακή της εξαλλαγή, όσο η σκληρή τιμωρία και η ταχεία συντριβή του λαού και των κοινωνικών πρωτοποριών που έδρασαν, μίλησαν και ψήφισαν διαφορετικά από τις προσταγές του «εθνικού μεγαλείου» με λάβαρο την πανευρωπαϊκή λιτότητα. Ήδη μέσα σε αυτές τις πλατείες που «έμεναν Ευρώπη», οι ακροκεντρώοι τελειοποιήθηκαν ως οργανικοί ή «εξωτερικοί» συναυτουργοί των υπουργοποιημένων επενιτών με τον ξεδιάντροπα διακηρυγμένο στόχο να μην επιτρέψουν ξανά σε οποιαδήποτε αριστερά να προσεγγίσει τη δυνατότητα διακυβέρνησης. Τι διαφορετικό, δηλαδή, ζητάνε ο Τραμπ, οι οπαδοί του και ο ομοειδής Μπολσονάρου;

Ο ιδεολογικοπολιτικά εγχειρηματικός χαρακτήρας στην κακόβουλη σπερμολογία των ακροκεντρώων (και άλλων μητσοτακικών) του κυβερνητικού κόμματος -που βρίθει θλιμμένων και φουρκισμένων οπαδών του τραμπισμού και των πραξικοπηματικών σπασμών του- δεν έχει στόχο μόνο να αντιμετωθέσει τις πλατείες όπου τάχθηκε καθείς και καθεμιά στην Ελλάδα, ούτε απλώς να αλλάξει τα φώτα σε γεγονότα και συμφραζόμενα. Στοχεύει, εξίσου, να εμποδίσει την ανάδειξη αναλογιών, οι οποίες είναι, όντως, βάσιμες και αποκαλυπτικές για την πλαisiώση και το περιεχόμενο της «μεσότητας» και της μετριοπάθειας των ακροκεντρώων. Βέβαια, πάνω που αυτοί φαντασιώνονται ότι η σπερμολογία τους εισβάλλει

μέσω Τραμπ δυναμικά στο Καπιτώλιο των ιστορικών προσλήψεων και των επικαιρικών ερμηνειών, εμφανίζονται πάλι αιφνιδίως οι αντιπαθητικές χήνες του ιδίου Καπιτωλίου και αρχίζουν να κραυγάζουν δυνατά «failed state!». Αχ, κρίμα. Δεν τις είχε σφάξει η λίστα Πέτσα!

Πηγή: **commune.org.gr**